

*és lásd meg majd a sok verstől a költőt,
és lásd meg majd a hírektől életünket.*

*Lépj mögém halkán, puhán lépj,
mint egy macska, és vedd el
szinte lopva, versem,*

*vedd el, tisztítsd meg,
légy rá büszke.*

Körhinta

*Elmúlik minden, ami lesz;
az lesz a jövőnk, ami volt.*

SZŐCS GÉZA

Látlak nyírfáid közt, karácsonykor

*Most szél fúj Monostor felől,
ott állsz a szél mögött,
elhoz a szél idáig
mint havas főkötőt:
sodorja is tovább
de azért úgy-ahogy
még fölismerhető,
elhoz, bár nem egészen.
Éppen csak sejthető:
ott állsz — vagy ottan álltál
a fehérbőrű fáknál,
mintha valamit néznél?
mintha valakit várnál.*

*Leszakadnak a priccsek az ibolyákban,
utolsó vacsorám epre még
ingujjban inog a vízmosásban:
de majd egy havas hajnalon
le kell érte hajlanom.*

*

*Éltem én másfajta fényben egykor.
Nélküled alszom egyre-másra,*

*valakit valami, forgolódom,
éppen szemembe süt a páva,
tollát borzolja, így beszél:*
FELŐLTÖD VÍZI ÖLTÖNYÖD,
KÍSÉRTET, AZ VAGY, LÁTOMÁS
A BEZÁRT USZODÁK MÖGÖTT.

KIS KENYERED MEGETTED
ÉS MEGITTAD TEÁD —
MÁSFAJTA FÉNYBEN ÉLTÉL.
KÉT NAP SÜTÖTT REÁD!

LEBONTOTT HÁZ A MÚLT,
REDÓNY LÓG ABLAKÁN.
KERESGÉLSZ BENNE; MIT?
EGY VASALÓT TALÁN.
DE TEHETSZ BÁRMIT.

ÜGYIS

AZ AZ ARC VISSZATÉR
MINT FELADÓ KEZÉHEZ
A NÉVTELEN LEVÉL.

*Ennyi most elég mára.
Megittad kis teád —
így szól hozzám a páva,
leoltva önmagát.*

*

*Megzavarsz észrevétlenül
mint karórát a hegy mögül
az alvó, hűvös, mágneses,
hatalmas, hallgatag vasérc
mint történet egy főkötőről
újra meg újra visszatérsz
mint népmesék a fű alól
vagy fű alá a fű-lidérc.*

*Főkötő, főkötő,
meg sem tartható,
el sem vezthető.*

*Sündisznó-bandák, pávaszó,
téli és nyári névnapok
így telik el az életem
én vagyok s mégsem én vagyok.*

Fedetlen fővel a csigalépcsőn

B. E.-nek

*Mindaz, amit mondtál egykor.
Vagy a ruha, amit hordtál.*

*Csöngetések. Suttogások.
Nem én voltam. Nem te voltál?*

*Nem telefon. Csak egy oltár.
Belső asztal, belső leltár.
Zsellér-asztal az esőben.
Fojtott beszéd. Csöngetések.*

*Ég egy lámpa
Saint-Simonnál.
És egy zsoltár, Szençzi Molnár.*

Feketetón, egyedül

*Feketetón a sáfár
nézi, hogy áll a vásár.*

Látja a tépett kiskacsát:

*Zsákba kötötték,
kötötték zsákba,
anyjához küldik
Lengyelországba.*

*A tó, a zsák, a császár!
a nő, a kém, a vásár!*

*Szőcs Géza, látom, itt van
s mellőle hol az asszony?*

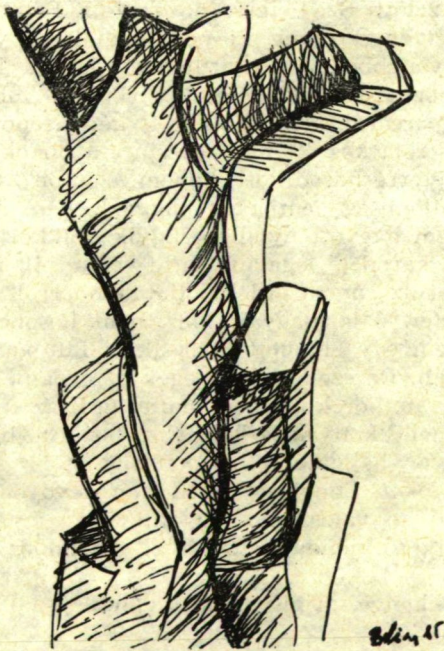
*Ez ő! ez ő! ez ő!
a vissza-visszatérő
Harckocsi G. Rezső.*

Akin jól áll a visszatérés sála,

ki folyton-folyvást hallja, szólongatják
Minnesotából, Minne-
apolisból

de őneki
bár foncsoros emlékezetében
megnézi magát Jeruzsálem

s fényeivel ott csattog fejében, mint az olló
az esti Minneapolis:
foga közül a föld beszél
mely eltakar és ápol is.

BELICZAI MÁRIA RAJZA